

Kázání otce Tomáše k připomínce 120. výročí narození P. Toufara

Drazí bratři a sestry,

Vybral jsem pro dnešní čtení úryvek evangelia z minulé neděle.

Může se nám zdát, že nemá nic společného s velikonoční dobou. Nezjevuje se nám Zmrtvýchvstalý, ale vracíme se s učedníky do večeřadla na poslední večeři. V Janově evangeliu je do poslední večeře vložena dlouhá řeč v podobě čtyř kapitol. Jsou to poslední Ježíšova slova a o to jsou pro nás více svatá. Tím to je také jeho poslední vůle, která má být pro nás nesmírně důležitá. Velké postavy Starého zákona před svojí smrtí také mají řeč, která je důležitým shrnutím jejich života. *Jaké dostal přísliby Abrahám, Mojžíš opakuje Zákon, David předává rady pro vládnutí Šalamounovi.* Ježíš se chová stejně, jako tyto velké postavy starého zákona. Je to tedy jeho poslední vůle, a poslední vůle se otvírá po smrti, a proto i my se tím poselstvím budeme zabývat, kdy odkazuje učedníkům, svoji lásku, za kterou položil život.

Pětkrát tam zaznělo sloveso oslavit. Mohlo by se zdát, že použil Ježíš nepatřičně, protože o jakou slávu se jedná, když za chvíli bude vydán do rukou těch, kteří ho chtějí zabít? Načasování, je ale dobré, protože Jidáš odešel do temnoty světa. Neobrátil se ke světlu, ke svému mistru, kterého znal a měl ho tak blízko. Ježíš přichází měnit srdce. *Jak bychom reagovali my na toto opuštění? Osobu, kterou milujeme, pro kterou jsme toho tolik udělali, tak nás opustí?* Ježíš v tento moment určitě musel prožívat selhání svého díla, když Jidáš odmítne jeho perspektivu a plán na nový svět. Jaká by byla naše reakce ve chvíli, když Jidáš odchází a byl také milován, ale rozhodne se mistra zradit a nechat odsoudit na smrt? Možná bychom se rozzlobili, nadávali. Ježíš tam nemá žádné tyto aspekty, žádná nenávisť. (Ti, kdo milují, přejí. Je to jako rodiče, kteří dělají vše pro svoje děti, aby měly dobrý život, a přesto se stává, že se někdy některé z dětí vzdálí.)

V tomto kontextu dává Ježíš učedníkům nové přikázání, z jeho úst vycházejí slova lásky a zároveň přikázání. Co Ježíš hlásal, to také žil, dokonalou lásku. Toto poselství je aktuální i pro nás.

Připomínáme si 120 výročí narození P. Toufara a o něm by jistě platilo, v co věřil, to kázal, a to také žil. Bůh ho oslavil tak zvláštním způsobem a on obstál. Po mučení na samotce zpívá mariánské hymny. Ježíš nás zve, abychom dokázali reagovat, jako on. Ježíš byl v době veřejného působení určitě pokoušen, aby hledal tuto slávu světa, kdy ho všichni budou oslavovat. Jaká je pravá sláva podle bible a podle Boha? Je to sláva, kterou nikdo nemůže odstranit, která přetrvá a bude také slávou před tváří Boha. Hebrejsky je sláva „kawod“, to, co má vždy váhu. Chceme, aby naše přítomnost, slova, měla váhu a byla brána vážně. Vidíme, jak se nám v bibli předkládá to, co přetrvá, co je důležité. Sám život má mít váhu, není to maličkost, ale zárodek života, který přetrvá.

Když se díváme na život P. Toufara, nestal se ten jeho život slávou a co z něho přetrvalo, i když tady působil tak krátce? Víme, on tu slávu nehledal, a pohybu křížku neříkal zázrak, ale znamení a co nám tím chce Bůh říci? Jsme na to připraveni? Ježíš říká, toto je pro mě chvíle slávy. V tuto chvíli může plně ukázat Ježíš pravou tvář Boha, kterou nám přišel zvěstovat. Je to jedinečná příležitost zjevit tvář Boží i když je to v kontextu zrady od jednoho z učedníků. To je pravá sláva Boží a skutečná tvář Boží, který nás miluje do krajnosti. Bůh je láska a nic víc než láska. Bůh nechtěl smrt svého Syna, ale vydal ho do rukou lidí, které ovládlo zlo a chtěli dosáhnout své slávy, která je jenom z tohoto našeho světa. Není to situace chtěná Bohem, ale vytvořena lidmi a Ježíš se podřídí vůli Otce a přijme tuto situaci, aby ukázal svoji lásku. Protože vrcholem lásky je darovat život. Skrze tento hřích lidí se projevuje láska Boží, která se stane spásou pro celý svět. Zjeví se něco pro nás nečekaného. Ježíš, říká, můžete mě opustit, zradit, odsoudit i zabít, ale nemůžete mi zakázat, vzít mi to, že Vám ukáži a zjevím lásku Boží, protože to moje identita. Dokonalý obraz Boha.

Minulý režim se snažil vzít tuto identitu. I skrze to, jak dokázali mučit člověka, ale ukázali i to, jací jsou a jaký je ten druhý. P. Toufar obstál a zjevil, kým je a komu uvěřil. Dnes se nám tady o tom dobře mluví, protože nejsme vydáni takovýmto zkouškám a vlastně okamžikům slávy. Je to dobře, ale i my máme tam, kde žijeme svědčit o Bohu.

Na to v evangeliu navazuje odkaz, který nám Ježíš zanechává. Ježíš nazývá své učedníky dítky a říká jim: „dítky mějte se rádi, jak jsem měl rád já vás“. Nyní budou učedníci reprezentovat tvář Ježíše světu. Učedníci, kteří se mají připodobnit svému mistru. Ježíš nám nezanechal, to že můžeme dělat zázraky (pamatuji se, jak jedna paní od televize chtěla, aby se tady pohnul křížek během přenosu), ani nějaké jednoduché vyřešení problémů, které svět má. Zanechal nám svoje slovo, skrze které je možné to řešení problémů najít. Protože Boží slovo může měnit svět, skrze změnu srdce jednotlivého člověka, když o něm dokážeme svědčit a jeho zpřítomňovat. Dal nám přikázání „milujte jedny druhé“. Není to doporučení, rada, ale přikázání. Když se řekne přikázání, tak se to nám moc nelíbí, že bychom měli něco, někoho poslechnout. Není to něco, co by bylo vnější, ale co má být uvnitř nás. Je to dar, který dostáváme při křtu, který nám dal novou identitu skrze účast na Božím životě. Božím dítětem už jsme. Z toho plyne toto přikázání, má to být naší přirozenou součástí. Je to ta bezpodmínečná láska, kterou měl Ježíš. Ježíšova láska není něčím podmíněná a v tom je ta novost. To je to svědectví, kterým se křesťanství má vyznačovat a tím je to zpřítomní Ježíše ve světě, a to i dnes. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít tuto lásku k sobě navzájem. Ať se tím vyznačujeme. Tím se vyznačoval P. Toufar, slavil mši svatou, my ji dnes také slavíme. Tak ať on sám je mezi námi. Mše svatá je i oběť a Bůh přijal tu oběť P. Toufara, ať přijme jednou i nás.

